

Sygn. akt II Ka 903/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SO Karol Troć /spr./ SR /del./ Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Moniki Zimnoch – Branickiej

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2022 r.

sprawy **B. D. (1)**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zb. z art. 191 § 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

i A. P. (1)

oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zb. z art. 191 § 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 244 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 5 października 2021 r. sygn. akt II K 756/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. rozwiązuje zawarte w pkt VI i XII orzeczenia o karach łącznych;

2. oskarżonych B. D. (1) i A. P. (1) w ramach czynów przypisanych im w pkt I wyroku uznaje za winnych tego, że w dniu 19 października 2020r. w miejscowościach: O., gm. D., M., S., K. i A., gm. M. oraz D., pow. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami oraz w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wzięli udział w pobiciu H. W. (1) w ten sposób, że uderzali go wielokrotnie pięściami, otwartymi dłońmi oraz pałką teleskopową w głowę i inne części ciała, kopali oraz uderzali w głowę szklaną butelką, w którym to pobiciu był on narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 kk, a w następstwie stosowanej przemocy H. W. (1) doznał obrażeń ciała w postaci zasinień, skupisk wybroczyn krwawych w skórze oraz otarć naskórka na głowie, obrzęku lewej połowy twarzy, ograniczenia ruchomości

żuchwy, złamania korony zęba 14, obrzęku i zasinienia lewej małżowiny usznej, pogorszenia słyszenia uchem lewym, ograniczenia ruchomości czynnej szyi, zasinień na ręce lewej, otarć naskórka na grzbiecie, zasinień i otarć naskórka na lewym pośladku, zasinień na obu udach, otarć naskórka na prawym kolanie, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na czas przekraczający 7 dni, a ponadto kierowali wobec H. W. (1) groźby pozbawienia życia i zdrowia oraz zniszczenia mienia a ponadto stosując wskazaną powyżej przemoc w postaci pobicia celem zmuszenia pokrzywdzonego do określonego zachowania polegającego na ujawnieniu miejsca pobytu swojego brata, miejsca ukrycia krzewów konopi, zwrotu tych krzewów lub zapłaty kwoty 10.000 zł, a ponadto w tym czasie pozbawili H. W. (1) wolności przewożąc go wbrew jego woli samochodem, w tym również w bagażniku, a także stosując przemoc i groźby karalne wobec pokrzywdzonego dokonali kradzieży należącego do niego telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 700 zł, tj. czynu z art. 280§1 kk w zb. z art. 189§1 kk w zb. z art. 191§1 kk w zb. z art. 158§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 57b kk wymierza A. P. (1) karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś B. D. (1) karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

3. w ramach czynu przypisanego oskarżonemu A. P. (1) w pkt VIII wyroku z opisu czynu eliminuje ustalenie, że posiadana przez oskarżonego ilość ziela konopi jest ilością znaczną i czyn ten kwalifikuje z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś wymierzoną za ten czyn karę łagodni do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 85§1 kk i art. 86§1 kk łączy wymierzone A. P. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu łączną karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63§1 kk na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zalicza A. P. (1) również okres tymczasowego aresztowania od dnia 5 października 2021 roku do dnia 14 lutego 2022 roku;

IV. zwalnia obu oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 903/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 5 października 2021 r. sygn. akt II K 756/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC
--

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja obrońcy A. P. (1) wyrokowi zarzuciła:</p> <p>1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 7 k.p.k. i art. 92 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz oparcie orzeczenia jedynie o część okoliczności ujawnionych w postępowaniu, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, polegające na błędnym, niezgodnym z logiką i doświadczeniem życiowym przyjęciu, że:</p> <p>a) posiadaczem ziela konopi ujawnionego podczas przeszukania w dniu 31.01.2021r. był A. P. (1), podczas gdy środki odurzające znajdowały się kuchni dostępnej dla wszystkich domowników a ich posiadaczem mógł być każdy z pozostałych mieszkańców, na dodatek w sytuacji gdy A. P. (1) od kilku miesięcy nie mieszkał w tym budynku, zaś żadne inne dowody nie wskazywały na to aby oskarżony mógł przechowywać w domu jakiegokolwiek narkotyki;</p> <p>b) H. W. (1) został w dniu 19.10.2020r. pozbawiony wolności, zwłaszcza poprzez przewiezienie go w bagażniku samochodu, podczas gdy z zeznań pokrzywdzonego wynika, że wsiadł on do samochodu dobrowolnie, a ponadto z zeznań H. W. złożonych w dniu 2.2.03.2021 r. w ogóle nie wynika aby był przewożony w bagażniku samochodu gdyż było to niemożliwe, z uwagi na znajdujące się w bagażniku przedmioty w tym fotelik</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

dziecięcy, zaś jego pierwsze zeznania w tym zakresie są nielogiczne i niezgodne z doświadczeniem życiowym gdyż opisał on dokładnie trasę poruszenia się samochodu w trakcie gdy miał być zamknięty w bagażniku samochodu;

ewentualnie na wypadek nieuwzględniania powyższego zarzutu z pkt. Ia:

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 201 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzania z urzędu uzupełniającego przesłuchania mgr inż. H. W. (3) biegłego z zakresu badań chemicznych lub dopuszczenia uzupełniającej opinii biegłego na piśmie, podczas gdy jego opinia jest niejasna i niepełna w zakresie oznaczenia procentowego Δ -THC w suchej masie ziela konopi a tym samym w określeniu ilości czynnika aktywnego oraz odnośnie ilości jednorazowych porcji, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez przyjęcie że 77,4 grama netto zabezpieczonego suszu roślinnego (głównie liści konopi) stanowi znaczną ilość środka odurzającego;

3) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym, wbrew danym zawartym w informacji z Krajowego Rejestru Karnego przyjęciu, że oskarżony A. P. (1) był wcześniej karany za przestępstwa przeciwko mieniu oraz za przestępstwo z art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy oskarżony za tego rodzaju czyny nigdy nie został skazany;

a na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów:

4) rażąco niewspółmierność wszystkich jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych A. P. (1) oraz orzeczonej kary łącznej, wynikającej z nadania nadmiernego znaczenia okolicznościom obciążającym, w tym uprzedniej karalności oskarżonego, a jednocześnie nieuwzględnienia okoliczności łagodzących, zwłaszcza przeproszenia pokrzywdzonego, a w przypadku kary łącznej z niedostatecznego uwzględnienia bliskiego związku podmiotowo - przedmiotowego pomiędzy przypisanymi oskarżonemu czynami.

Apelacja obrońcy B. D. (1):

I. w zakresie zarzutu I:

- obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

a) Art. 5 § 2 k.p.k. poprzez niepowzięcie przez sąd uzasadnionych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, pomimo że na takie wątpliwości wskazuje ocena całości materiału dowodowego, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów;

b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego, wyjaśnień A. P. (1), poszkodowanego H. W. (1), co

mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów;

c) art. 410 k.p.k. przez pominięcie ujawnionego na rozprawie dowodu z części zeznań poszkodowanego w zakresie w jakim poszkodowany mówi o fakcie roli oskarżonego i jego zachowaniu, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który to mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na:

a) dowolnym ustaleniu, że oskarżony udostępnił swój samochód na poczet popełnienia zarzucanych przestępstw podczas gdy w rzeczywistości podróż samochodem była uwarunkowana odebraniem karmy na zwierząt i brak było w świadomości oskarżonego zamiaru popełnienia przypisanych czynów zabronionych;

b) dowolnym ustaleniu, że pokrzywdzony podczas jazdy samochodem przebywał w bagażniku samochodu, podczas gdy sam pokrzywdzony w trakcie składanych zeznań wskazywał, że bagażnik był zajęty przez krzeselko dla dziecka i z tego względu nie było w nim dodatkowego miejsca aby się w nim mógł on zmieścić;

II. w zakresie zarzutu II:

- obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie

	<p>a) Art. 17 § 1 ust. 3 k.p.k. poprzez niepowzięcie przez sąd faktu, iż posiadana przez oskarżonego ilość środka odurzającego w postaci marihuany w wadze 1,85 grama netto jest czynem o znikomej szkodliwości czynu, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacje obu obrońców należało omówić łącznie, ponieważ po części ich zarzuty były wspólne. Obie podnosiły bowiem zarzut obrazy art. 7 kpk poprzez dokonanie niewłaściwej ich zdaniem oceny materiału dowodowego, w szczególności zeznań pokrzywdzonego (w apelacji obrońcy B. D. - także wyjaśnień oskarżonych). Zarzutu tego skarżący nie uzasadnili w jakiś pogłębiony sposób ograniczając się do przedstawienia fragmentu zeznań pokrzywdzonego podczas jednego z przesłuchań, nie nawiązując już jednakże do innych jego zeznań i upatrując rzekomej podstawy do uniewinnienia oskarżonych w tym, że pokrzywdzony, który od początku zeznawał, że był przewożony w bagażniku, w jednym z protokołów stwierdził, że sprawcy kazali mu do niego wsiąść, ale nie było w nim miejsca, bo był tam fotelik samochodowy. Nie zauważyli już skarżący, że następnie pokrzywdzony wyjaśnił tę rzekomą rozbieżność wskazując, że mimo braku miejsca sprawcy i tak kazali mu się tam wcisnąć i zrobił to, przy czym klapa bagażnika była „przymknięta”. Nie</p>		

przeczy to logicznie możliwości obserwowania drogi i dawania wskazówek co od jazdy zważywszy, że użyty przez sprawców samochód miał nadwozie typu hatchback, w którym bagażnik jest zintegrowany z kabiną w sposób, który w większych gabarytowo pojazdach umożliwia nawet umieszczenie w bagażniku trzeciego rzędu siedzeń. Nie można też uznać za skarżącym, że z należycie ocenionych zeznań pokrzywdzonego należy wywieść, iż jego udział w zdarzeniach miał charakter dobrowolny, co wykluczałoby bezprawne pozbawienie go wolności. Tymczasem z faktu, że pokrzywdzony nie uciekał ani nie krzyczał, nie wynika bynajmniej, że chciał on jeździć w ustawicznie bijącymi go mężczyznami, że w pełni godził się na to, by sprawcy ciągle grozili jemu i jego bliskim, że kazali mu jechać w bagażniku czy biec obok samochodu – bo znajdował w tym jakąś przyjemność i chciał, by to się działo. Wykonywania poleceń czterech napastników, którzy wtargnęli do jego pokoju i zachowali się w opisywany przez niego sposób, nawet jeśli początkowo przed wejściem do samochodu nie stosowali przemocy, nie można utożsamiać z akceptacją ich zachowań podczas całego zajścia. Dlatego też Sąd I instancji prawidłowo ocenił zeznania pokrzywdzonego i wyciągnął z nich trafne wnioski w zakresie ustaleń faktycznych. Nietrafny był zarzut obrońcy B. D. co do oceny dowodów i dokonania na ich podstawie ustaleń w zakresie celu jego wyjazdu do kolegi. Dla ustaleń w sprawie i oceny zasadności zarzutów aktu oskarżenia nie ma najmniejszego znaczenia to, czy B. D. jechał wyłącznie po to, by wspólnie z A. P. (1) zmuszać

H. W. (1) do pewnych działań, czy też chciał przy okazji wziąć karmę dla zwierząt, czy też może karma była głównym powodem, a wożenie i bicie pokrzywdzonego było tylko zajęciem dodatkowym. Pokrzywdzony w bardzo konkretny i zdecydowany sposób opisał bowiem aktywność obu oskarżonych wskazując, że B. D. – choć na początku był raczej spokojny, w trakcie dalszych wydarzeń był już dużo bardziej aktywny, agresywny, nawet skarżył się kolegom, że na ciele pokrzywdzonego uszkodził pałkę, to on też odbierał od pokrzywdzonego telefon i dawał mu kartę sim do późniejszego kontaktu. Nawet więc jeśli chęć aktywnego uczestniczenia zrodziła się u niego w trakcie, nie zmienia to faktu, że w zdarzeniu on aktywnie uczestniczył. Sąd I Instancji nie naruszył przy tym art. 410 kpk, bowiem dowodu z zeznań pokrzywdzonego w zakresie zachowań B. D. nie pominął – nie wziął pod uwagę wyłącznie fragmentu tych zeznań co do fragmentu zdarzenia (że oskarżony był najspokojniejszy, jakby nie w pełni zainteresowany), ale dowód ten ocenił całościowo (uwzględniając to, że w dalszej części zajęć jego zachowanie znacząco się zmieniło). Przy prawidłowej ocenie całokształtu materiału dowodowego nie wyłoniły się tak po stronie Sądu I instancji, jak i po stronie Sądu Odwoławczego jakiegokolwiek przesłanki by uznać, że materiał ten nie daje podstaw do dokonania ustaleń faktycznych, bowiem nie odpowiada na pytania co do tego, co się wydarzyło. Przebieg wydarzeń wynika jasno przede wszystkim z zeznań pokrzywdzonego, zaś niezasadność zarzutów co do prawidłowości oceny jego zeznań powoduje, że ustaleń faktycznych da się dokonać w sposób niewątpliwy.

Nie trzeba chyba wyjaśniać, że wyłącznie z faktu, że pokrzywdzony nie zeznaje zbieżnie z wyjaśnieniami oskarżonego, nie można wywodzić, że nie da się dokonać w sprawie niewątpliwych ustaleń faktycznych. Odmienna niż dokonana przez Sąd, ale nietrafna ocena dowodów, forsowana przez obrońcę, nie uzasadnia bynajmniej wątpliwości, jakie Sąd rzekomo winien powziąć – i z tego tylko powodu oskarżonego uniewinnić.

Wobec uznania za nietrafne zarzutów dotyczących prawidłowości oceny dowodów nie można było uznać za nietrafne zarzutów, dotyczących dokonania przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych w zakresie samego zdarzenia z udziałem pokrzywdzonego. Ustalenia te wynikały głównie, jak już wskazano, z zeznań pokrzywdzonego, a uznanie jego relacji za wiarygodną determinowało ustalenie, że obaj oskarżeni aktywnie uczestniczyli w zdarzeniu w sposób przez niego opisywany.

Za nietrafny należało uznać ostatni z zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego B. D., dotyczący obrazy art. 17 § 1 pkt 3 kpk. Pomijając niezrozumiały sposób jego sformułowania („niepowzięcie faktu, iż posiadana marihuana jest czynem znikomo szkodliwym”) zauważyć należy, że skarżący nie zakwestionował ustaleń faktycznych Sądu I instancji w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Taka forma zarzutu trafna byłaby wówczas, gdyby Sąd I instancji ustalił, że czyn jest znikomo społecznie szkodliwy, a mimo to, nie dostrzegając, że powoduje to zniesienie bezprawności karnej czynu, kontynuował postępowanie i

oskarżonego za taki czyn skazał. Jeśli więc Sąd meriti w niekwestionowany przez skarżącego sposób ustalił, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu uzasadnia uznanie go za przestępstwo (art. 1 § 2 kk), nie może skarżący twierdzić, że Sąd ten, mimo zaistnienia ujemnej przesłanki procesowej, z naruszeniem art. 17 § 1 pkt 3 kpk, wydał wyrok skazujący. Na marginesie, Sąd przekonująco uzasadnił, dlaczego kolejny już czyn B. D. naruszający normy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zasługuje na wymierną, dolegliwą karę i nawet prawidłowo sformułowany zarzut apelacji nie dawałby podstaw do zmiany wyroku w tym zakresie.

Co do pozostałych zarzutów apelacji obrońcy A. P., w żaden sposób nie uzasadnił on zarzutu obrazy art. 92 kpk, nie wskazując nawet, które z poczynionych w toku postępowania istotnych ustaleń Sąd pominął przy wyrokowaniu. Powiązanie obrazy tego przepisu z obrazą art. 7 kpk wskazuje, że zarzut taki był wynikiem woli, by dokonać innych ustaleń faktycznych – po uznaniu zeznań pokrzywdzonego za niegodne wiary, o czym była już wcześniej mowa. Za nietrafny należało też uznać jego zarzut co do nieprawidłowości oceny dowodów, wskazujących na sprawstwo tego oskarżonego w zakresie posiadania narkotyków. Skarżący nie wykazał, dlaczego ocena dowodów w postaci protokołu przeszukania pomieszczeń czy zeznania dokonującego tego przeszukania funkcjonariusza miałyby być uznana za niewłaściwą (nie zakwestionował ich treści, wywodząc jedynie, że są to dowody w jego ocenie niewystarczające dla dokonania ustaleń faktycznych). Nie można jednakże uznać, że dowody te,

ocenione przez pryzmat zasad logiki, nie dawały podstaw do dokonania takich ustaleń. Słusznie Sąd I instancji uznał, że skoro z dowodów tych wynika, że marihuanę znaleziono w części budynku, użytkowanej przez A. P. (1) (nawet jeśli od pewnego, ale nie długiego czasu tam nie przebywał), a przy tym w lodówce, której zawartość (a raczej jej brak) wskazywała na to, że nie jest ona używana na co dzień, przez osoby stale tam zamieszkujące, zaś obecna przy przeszukaniu A. M. przeczy temu, by była to jej własność, nie ma żadnych podstaw dowodowych do ustalenia, że marihuana ta należy do osoby innej niż A. P. (1). Nie przeczy temu brak wcześniejszej karalności tego oskarżonego za czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nawet jeśli w tym zakresie całkowicie trafny jest zarzut tej apelacji o błędnych, bo sprzecznych z treścią dokumentu - informacji z KRK, ustaleniach Sądu, skoro oskarżony był karany za czyn o numeracji, sugerującej przestępstwo narkotykowe, choć dotyczy on ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Zauważyć bowiem należy, że choćby przypisanym mu czynem oskarżony zaangażował się w działania, zmierzające do wejścia w posiadanie zabranych innej osobie krzewów konopi, nie można więc zasadnie twierdzić, że A. P. (1) nie ma i nigdy nie miał nic wspólnego z narkotykami.

W ramach tego zarzutu należało odnieść się również do podnoszonych w uzasadnieniu apelacji kwestii prawidłowości dokonanych przez biegłego ustaleń co do ilości porcji marihuany oraz prawidłowości uznania jej za znaczną ilość. Zdaniem Sądu Okręgowego rzeczywiście 77 jednorazowych porcji (nie

handlowych, ale pozwalających na jednorazowe odurzenie się) trudno uznać za ilość znaczną (zważywszy na to, że ustawodawca stopniuje posiadanie ilości nieznacznej, skutkującej możliwością umorzenia postępowania już na etapie postępowania przygotowawczego (art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) czy dającej sądowi na umorzenie postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu, poprzez ilości (wraz z innymi przesłankami), pozwalające na warunkowe umorzenie postępowania, jak też następnie dające podstawy do skazania za posiadanie narkotyków w uprzywilejowanym typie wypadku mniejszej wagi oraz w typie podstawowym – aż ostatecznie do ilości znacznej, czyli typu kwalifikowanego). Jak wynika z informacji, płynących z innych postępowań o podobnym charakterze, bardziej „typowy produkt w dystrybucji marihuany” (posługując się terminologią biegłego), a więc będąca głównie przedmiotem obrotu marihuana w postaci kwiatostanów, pozwala z podstawowej porcji handlowej (1 gram) na odurzenie się nawet 10 osób, w świetle czego 77 gram marihuany posiadanej przez A. P. (1) odpowiada możliwościami intoksykacyjnymi około 8 gramom produktu zazwyczaj dostępnego w handlu. Z tego względu, częściowo uwzględniając i ten zarzut apelacji obrońcy, należało w odpowiednim zakresie wyrok zmienić. Nie było zaś podstaw do uznania, że Sąd nieprawidłowo zaniechał dalszego badania zawartości delta-THC w suszu – biegły wystarczająco dokładnie ustalił jakość marihuany i nie było potrzeby maksymalizacji precyzji ustaleń, skoro już te dokonane są wystarczające dla

dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych - oraz ich prawnej oceny ilości środka odurzającego.

Nie był też trafny ostatni zarzut tej apelacji, dotyczący rażącej niewspółmierności wymierzonych A. P. kar jednostkowych oraz kary łącznej. Zauważyć należy, że zmiana kwalifikacji prawnej przypisanego mu w pkt VIII wyroku czynu oraz uwzględnienie zarzutu dot. jego wcześniejszej karalności za przestępstwo podobne oraz uwzględnienie głównego zarzutu apelacji oskarżyciela publicznego skutkowałą koniecznością wymierzenia oskarżonemu kar na nowo przez Sąd II instancji, co zasadniczo powyższy zarzut uczyniło bezprzedmiotowym. Tym niemniej Sąd I instancji wymierzając kary za czyny, przypisane oskarżonemu w zaskarżonym wyroku, przy poczynionych, choć nie w pełni trafnych ustaleniach, nie mogły być uznane za niewspółmierne do całokształtu okoliczności, mających wpływ na wymiar kary, w stopniu rażącym, a tylko wówczas zarzut taki mógłby być uznany za uzasadniony.

Wniosek

1. Apelacji obrońcy A. P.:

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia,

- wyeliminowanie z opisu czynu i kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt. I ppkt 1 sentencji wyroku pozbawienia wolności H. W. (1),

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

- złagodzenie kar wymierzonych oskarżonemu za czyny opisane w pkt. I ppkt. 1 i 2 i pkt. IV sentencji,

- orzeczenie kary łącznej na zasadzie absorpcji,

2. Apelacji obrońcy B. D.:

a) w zakresie zarzutu I – o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

b) w zakresie zarzutu II – o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania – na podstawie art. 17 § 3 k.p.k. ze względu na znikomą szkodliwość społeczną czynu.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Niezasadność zarzutów skutkowałą nietrafnością wniosku o postulowaną zmianę wyroku, w szczególności poprzez uniewinnienie oskarżonego. Całkowicie niezasadny był wniosek alternatywny o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W obecnie obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk, uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk (zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej), art. 454 kpk (przy potrzebie kasacji wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie) lub jeżeli jest

konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Żadnej z tych przesłanek skarżący nie przywołał, wobec czego złożenie takiego wniosku nie mogło spotkać się z aprobatą Sądu odwoławczego. Uwzględniając kierunek i zakres (bo nie zarzut ani wniosek) apelacji obrońcy oskarżonego A. P. (1) co do czynu polegającego na posiadaniu marihuany, Sąd zmienił kwalifikację prawną tego czynu na łagodniejszą, a w konsekwencji – obniżył wymierzoną za ten czyn karę pozbawienia wolności z 1 roku i 3 miesięcy na 6 miesięcy pozbawienia wolności, uwzględniając przy tym prawidłowe ustalenia o niekaralności tego oskarżonego za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Trzeba bowiem mieć na uwadze, że przedmiotem ochrony przy występkach posiadania środków odurzających jest zdrowie publiczne, a A. P. (1) był już uprzednio karany za przestępstwo podobne (zresztą nie tylko) i z faktu tego nie wyciągnął należytych wniosków, dlatego postulowanie wymierzenia mu po raz kolejny kary łagodnej, która z wielkim prawdopodobieństwem po raz kolejny nie osiągnie pożądanego rezultatu, nie mogło być uznane za słuszne.

Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja oskarżyciela publicznego:</p> <p>I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na błędnym przyjęciu, że B. D. (1) i A. P., wspólnie z innymi nieustalonymi osobami, stosowali wobec pokrzywdzonego H. W. (1) przemoc i groźbę jej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

natychmiastowego użycia jedynie w celu nakłonienia go do wskazania miejsca pobytu brata — A. W. lub odzyskania od niego marihuany a nie w celu kradzieży mienia w postaci telefonu, co stanowiło podstawę do wyeliminowania z opisu czynu art. 280 § 1 kk i uznania, że oskarżenia dopuścili się dwóch odrębnych czynów z art. 158 § 1 kk i in. oraz z art. 278 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy, w szczególności konsekwentnych i spójnych zeznań pokrzywdzonego wskazuje, że celem ich działania był także, powstały w trakcie całego zdarzenia, zamiar zaboru mienia należącego do pokrzywdzonego, a zatem wyczerpali swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 280 § 1 kk.

II. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego B. D. (1) polegającą na wymierzeniu mu za czyn opisany w pkt I ppkt 1 i 2 wyroku kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności sprawy, świadczące o wysokim stopniu winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu w szczególności znaczna agresja psychiczna i fizyczna, w tym bicie pokrzywdzonego pałką teleskopową, pozbawienie go wolności, w tym także poprzez przewożenie w bagażniku samochodu, działanie trwające znaczny okres czasu i dokonane wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami a także właściwości i warunki osobiste oskarżonego przejawiające się uprzednią karalnością oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec oskarżonego i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za

	<p>orzeczeniem wobec oskarżonego, kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności</p> <p>III. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego A. P. (1) polegającą na wymierzeniu mu za czyn opisany w pkt I ppkt 1 i 2 wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności sprawy, świadczące o wysokim stopniu winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu w szczególności zaplanowanie i zorganizowanie czynu, znaczna agresja psychiczna i fizyczna wobec pokrzywdzonego, pozbawienie go wolności, w tym także poprzez przewożenie w bagażniku samochodu, działanie trwające znaczny okres czasu i dokonane wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami a także właściwości i warunki osobiste oskarżonego przejawiające się uprzednią wielokrotną karalnością oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec oskarżonego i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za orzeczeniem wobec oskarżonego, za czyn z pkt I, przy przyjęciu wskazanej wyżej kwalifikacji prawnej, kary 4 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie kary łącznej w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja oskarżyciela publicznego choć zasadniczo w kwestii kwalifikacji prawnej czynu z pkt I trafna, była logicznie wewnętrznie sprzeczna. Skarżący kwestionował</p>		

ustalenie, że kradzież telefonu nie miała charakteru rozboju, ale równocześnie kwestionował zasadność kar, wymierzonych za dwa osobne, wyodrębnione z tego zarzutu czyny. Można byłoby sądzić, że zarzuty rażącej niewspółmierności kar są postawione tylko „ewentualnie”, na wypadek nieuwzględnienia zarzutu z pkt I apelacji, jednakże wnioski apelacji przekonują, że wskazywane w pkt II i III kary, jakie zdaniem skarżącego winny być wymierzone, uznaje on za adekwatne przy kwalifikacji prawnej ujmującej również art. 280 § 1 kk. Nie można zaś twierdzić, że kara wymierzona za zwykłą kradzież i pozbawienie wolności jest rażąco łagodna, bo winna być wymierzona za rozbój (tak jak przy zmianie kwalifikacji prawnej z usiłowania zabójstwa na spowodowanie średnich obrażeń ciała nie można twierdzić, że właściwym było wymierzenie kary co najmniej 8 lat pozbawienia wolności). Tym niemniej, jak wskazano już uprzednio, uwzględnienie zarzutu I powodowało potrzebę ukształtowania wymiaru kar na nowo.

Słusznie w ocenie Sądu skarżący twierdził, że czynu oskarżonych nie należało rozbijać na dwa odrębne czyny w znaczeniu prawnym. Oskarżonym przyświecał jeden, z góry określony cel, do którego osiągnięcia starali się doprowadzić wszelkimi możliwymi sposobami – grożąc pokrzywdzonemu, bijąc go, zmuszając do włączenia w obszar wydarzeń osób najbliższych –matki, u której dokonali przeszukania, brata, do którego kazali mu dzwonić i spowodować jego wydanie. Przy nieskuteczności bezpośrednich działań sprawcy

postanowili przenieść swą akcję na kolejny dzień i w tym celu przekazali pokrzywdzonemu „nową” kartę sim, zabierając mu jego telefon i każąc kontaktować się poprzez wykonanie połączenia na własny numer. Słusznie Sąd meriti uznał, że było to działanie w celu przywłaszczenia – wszak po pierwsze sprawcy żądali od pokrzywdzonego jakiegokolwiek wyrównania strat – poprzez zwrot zabranych krzewów konopi lub zapłatę określonej sumy pieniężnej, a więc uzyskanie jakiegokolwiek korzyści majątkowej choćby w części pozwalało na osiągnięcie tego celu, po drugie pokrzywdzony telefonu nie odzyskał, a więc sprawcy rozporządzili nim jak właściciel. Błędnie natomiast uznał Sąd I instancji, że zabór ten nie został dokonany w sposób, określony w art. 280 § 1 kk. Wprawdzie rzeczywiście sprawcy nie posłużyli się dla wejścia w jego posiadanie bezpośrednio przemocą ani groźbą jej natychmiastowego użycia, jednakże niewątpliwie pokrzywdzony pozostawał ustawicznie pod wpływem takich działań, dokonanych już uprzednio. Wszak z pewnością H. W. (1) nie godził się na utratę telefonu, a nie protestował tylko dlatego, że wszelkie działania niezgodne z wolą agresorów kończyły się kolejnymi ciosami. Nawet jeśli więc zabór telefonu nie był głównym celem działania sprawców, stał się nim w trakcie zajścia i był w pełni związany z celem zasadniczym, a więc związany z nim wspólnym zamiarem. Z tego względu zdaniem Sądu Okręgowego rację ma skarżący, że czyn z pkt I aktu oskarżenia, z uwzględnieniem dokonanych przez Sąd I instancji modyfikacji, przez oskarżyciela nie kwestionowanych, nie powinien być rozbity na dwa osobne, nie związane wspólnym

<p>zamiarem czyny, ale winien być uznany za jeden czyn w rozumieniu art. 11 § 2 kk, wypełniający znamiona również występku z art. 280 § 1 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie jego pkt I poprzez przyjęcie, że B. D. (1) i A. P. (1) dopuścili się czynu zabronionego określonego w art. 280 § 1 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zb. z art. 191 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk,</p> <p>2. o rozwiązanie kary łącznej orzeczonej w pkt VI zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego B. D. (1) i wymierzenie mu za czyn z pkt I, przy przyjęciu wskazanej wyżej kwalifikacji prawnej, kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>3. o rozwiązanie kary łącznej orzeczonej w pkt XII zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego A. P. (1) i wymierzenie mu za czyn z pkt I, przy przyjęciu wskazanej wyżej kwalifikacji prawnej, kary 4 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie kary łącznej w wymierzę 5 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zasadność zarzutu I skutkowałą trafnością wniosku o zmianę wyroku w sposób wskazany w pkt 1 wniosków tej apelacji. Jak wskazano, nie można było uznać za trafne zarzutów, iż za dwa osobne czyny nieco mniejszej wagi, wyodrębnione z czynu I aktu oskarżenia winny być oskarżonym wymierzone kary,</p>		

postulowane w dalszej części apelacji jako adekwatne wobec jednego czynu o większym ciężarze gatunkowym, a kary łagodniejsze są rażąco niewspółmierne do czynów, przypisanych oskarżonym w zaskarżonym wyroku. Czym innym zaś jest ocena, czy wnioski apelacji w zakresie wymiaru kar są trafne przy uwzględnieniu zarzutu zasadniczego, dotyczącego jedności czynu i jego kwalifikacji prawnej. Jednakże i w tym przypadku wnioski apelacji oskarżyciela publicznego nie były trafne. Sąd I instancji przy czynie z pkt I trafnie ustalił i zróżnicował wobec obu oskarżonych przesłanki wymiaru kary i nie ma potrzeby ponownego ich przytaczania – Sąd II instancji w pełni akceptuje zawarte w uzasadnieniu wyroku rozważania w tej kwestii. Przy przyjęciu jako podstawy wymiaru kary art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 57b kk, gdzie dolna granica obligatoryjnie przekraczała 2 lata pozbawienia wolności, a górna sięgała 15 lat pozbawienia wolności, z uwzględnieniem całokształtu prawidłowo ustalonych przez Sąd I instancji okoliczności, mających wpływ na jej wymiar, w ocenie Sądu Okręgowego zasadnym było wymierzenie za ten czyn A. P. (1) kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś B. D. (1) 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze orzeczonych wobec A. P. kar jednostkowych: 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 5 miesięcy pozbawienia wolności Sąd Okręgowy kary te połączył i wymierzył mu łączną karę 4 lat pozbawienia wolności uwzględniając to, że choć rozbój i niestosowanie się do zakazu prowadzenia pojazdów miały miejsce tego samego dnia

i były powiązane sytuacyjnie, a i posiadanie marihuany miało miejsce w czasie nieodległym, jednakże były to czyny zupełnie innego rodzaju, godzące w różne dobra prawne. Oskarżony ten mimo planowanego ataku na pokrzywdzonego nie musiał kierować samochodem B. D., który przebywał przecież wewnątrz pojazdu, ale wynikało to z jednej strony z wygody, z drugiej jednak nie z potrzeby, ale z całkowitego lekceważenia wyroku sądowego, co nie może powodować promowania postawy A. P. za to tylko, że w tym samym czasie postanowił popełnić więcej niż jedno przestępstwo.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Rozstrzygnięcie o nawiązkach na rzecz H. W. (1) i środkach karnych zakazu zbliżania się do niego, o winie i karze w zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia co do B. D., o winie, karze i środku karnym w zakresie czynu z pkt IV aktu oskarżenia co do A. P., przepadku środków odurzających co do obu oskarżonych, zaliczeniu tymczasowego aresztowania, orzeczenie o dowodach rzeczowych, rozstrzygnięcie o kosztach.</p>	

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Opis czynu, przypisanego obu oskarżonym w pkt I ppkt 1 i 2 wyroku (pkt I aktu oskarżenia) oraz jego kwalifikacja prawna, wymiar kar za ten czyn, opis czynu, przypisanego A. P. w pkt VIII wyroku (czyn III aktu oskarżenia) i jego kwalifikacja prawna oraz wymiar kary za ten czyn, orzeczenie o karze łącznej.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Częściowa zasadność apelacji i przyczyny, wskazane powyżej.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Na poczet kary należało uzupełniająco zaliczyć dalszy okres stosowania wobec A. P. (1) tymczasowego aresztowania – do dnia wyroku Sądu Okręgowego.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie uwzględnienia apelacji oskarżyciela publicznego i nieuwzględnienia apelacji, wniesionej przez oskarżonego (jego obrońcę), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi oskarżony. Sąd uznał jednakże, że wobec orzeczenia bezwzględnych kar pozbawienia wolności obciążenie oskarżonych kosztami postępowania odwoławczego byłoby niecelowe, zwłaszcza że wszelkie środki, jakie w tych utrudnionych warunkach będą mogli gromadzić, winni przeznaczyć na orzeczone na rzecz pokrzywdzonego nawiązki i na podstawie art. 634 kpk w

zw. z art. 624 § 1 kpk od kosztów sądowych oskarżonych
zwolnił.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana